

Sygn. akt VI Ka 248/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SR del. do SO Beata Chojnacka Kucharska

SO Andrzej Żuk

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze del. do Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze
M. K. (1)

po rozpoznaniu w dniach 25 lipca 2017 roku i 15 września 2017 r.

sprawy skazanego **S. D.** ur. (...) w L., s. L. i T. z domu S.

o wyrok łączny

z powodu apelacji wniesionych przez skazanego i obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 19 grudnia 2016 r. sygn. akt II K 880/16

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec skazanego S. D. w ten sposób, że:

1. w punkcie 2 części wstępnej eliminuje ustalenie, że w sprawie II K 1003/15 Sądu Rejonowego w Lubinie S. D. wymierzono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. w punkcie I części dyspozytywnej łączy skazanemu kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami opisanymi w punkcie 1, 2 i 6 części wstępnej oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 15 listopada 2016 roku w sprawie IX K 436/16 za czyn z art. 286§1 kk popełniony w okresie od 9 do 21 grudnia 2013 roku, którym wymierzono mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i wymierza skazanemu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

I. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. L. kwotę 177,12 zł w tym 33,12 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

VI Ka 248/17

UZASADNIENIE

S. D. skazany prawomocnymi wyrokami:

1) wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 7 stycznia 2015 r. w sprawie II K 1149/14, uchylonym i zmienionym częściowo wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 21 kwietnia 2015 r. obejmującym skazania:

- Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z 26 maja 2014 r. w sprawie 208/14 za czyn z art. 270 § 1 k.k. popełniony w dniu 4 września 2012 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 30 maja 2014 r. w sprawie II K 50/14 na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności obejmującym:

a) wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 10 października 2012 r. w sprawie II K 974/12 za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od 23 maja 2011 r. do 3 czerwca 2011 r. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby;

b) wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 14 grudnia 2012 r. w sprawie II K 1783/12 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 6 grudnia 2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 270 § 1 k.k. popełniony w dniu 19 grudnia 2011 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za które wymierzono mu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz H. I. w kwocie 565 zł;

c) wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 22 lutego 2013 r. w sprawie II K 1734/12 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 3 stycznia 2012 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz M. K. (2) w kwocie 3191,99 zł;

d) wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z 14 maja 2013 r. w sprawie III K 262/13 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w okresie od 31 lipca 2012 r. do 14 września 2012 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. karę 70 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda;

e) wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 19 czerwca 2013 r. w sprawie II K 2139/12 za czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnione w okresie od 24 lipca 2012 r. do 1 sierpnia 2012 r. na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz A. P. kwoty 899 złotych, R. S. kwoty 1800 zł, G. F. kwoty 365 złotych, M. G. kwoty 2500 złotych, M. K. (3) kwoty 899 złotych, A. B. (1) kwoty 365 złotych, E. Ż. kwoty 899 złotych, D. S. kwoty 550 złotych, M. M. kwoty 719 złotych, S. Z. kwoty 719 złotych, A. S. kwoty 990 złotych i M. S. kwoty 288 złotych, którym to wyrokiem łącznym orzeczono wobec skazanego karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Karę tę skazany zaczął odbywać 16 czerwca 2015 r.

2) wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubinie z 6 października 2015 r. w sprawie II K 1003/15 obejmującego skazania wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 7 sierpnia 2014 r. w sprawie II K 808/14 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione 4 listopada 2013 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

- Sądu Rejonowego w Gdyni z 30 grudnia 2014 r. w sprawie II K 863/14 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione 5 grudnia 2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- Sądu Rejonowego w Lubinie z 27 stycznia 2015 r. w sprawie II K 1471/14 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w okresie od 24 października 2013 r. do 12 grudnia 2013 r. na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności, którym to wyrokiem łącznym orzeczono wobec skazanego dwie kary łączne: roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Skazany nie rozpoczął odbywania tej kary;

3) wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z 22 września 2008 r. w sprawie VI K 637/08 za czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w marcu 2008 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia

wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, którą to karę zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 8 lipca 2011 r., Kara ta została w całości wykonana;

4) Sądu Rejonowego w Lubinie z 19 października 2009 r. w sprawie VI K 114/09 za czyn z art. 193 k.k. popełniony 11 lipca 2008 r. na karę 70 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda; Kara ta została w całości wykonana;

5) Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 11 marca 2011 r. w sprawie II K 134/11 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w okresie od 16 do 17 listopada 2010 r. na karę roku pozbawienia wolności oraz za czyny z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnione w październiku 2010 r. i listopadzie 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za które wymierzono mu karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, którą to karę zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 13 grudnia 2012 r.; Kara ta została w całości wykonana;

6) wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 22 czerwca 2016 r. w sprawie II K 344/16 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony 5 listopada 2013 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności; Skazany nie zaczął odbywać tej kary.

Wyrokiem łącznym z dnia 19 grudnia 2016 r. w sprawie o sygnaturze II K 880/16 Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze:

I. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu **S. D.** wyrokami opisanymi w punktach 1, 2 i 6 części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu **S. D.** na poczet orzeczonej w pkt I części dyspozytywnej wyroku kary łącznej okres odbywania kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 7 stycznia 2015 r. w sprawie II K 1149/14 od 16 czerwca 2015 r. do 19 grudnia 2016 r.;

III. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. stwierdził, że wyroki podlegające łączeniu ulegają osobnemu wykonaniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym;

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. umarzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w odniesieniu do wyroków opisanych w pkt 3, 4 i 5 części wstępnej wyroku;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. L. kwotę 120 zł tytułem obrony skazanego z urzędu oraz należny od tej kwoty podatek od towarów i usług w wysokości 27,60 zł;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego **S. D.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w niniejszej sprawie.

Apelację od powyższego wyroku łącznego złożył obrońca skazanego z urzędu adw. J. L. i wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 85 § 1 i 2 k.k. poprzez nieobjęcie wyrokiem łącznym wydanym w dniu 19 grudnia 2016 r. kary podlegającej wykonaniu, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie, wydanego w dniu 16 listopada 2016 r., który uprawomocnił się w dniu 24 listopada 2016 r.;

2. rażąco niewspółmierności kary orzeczonej wymierzonej w wymiarze 7 lat (pkt I orzeczenia), podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wysokości 4 lat pozbawienia wolności, w oparciu o zasadę absorpcji, będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec skazanego celów kary.

Wskazując na powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o:

1. uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi właściwemu zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. tj. Sądowi Rejonowemu w Wejherowie;

2. zasądzenie kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym według norm przypisanych;

w przypadku stwierdzenia przez Sąd odwoławczy bezpodstawności zarzutu sformułowanego w pkt. I petitum apelacji, z ostrożności procesowej wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary w oparciu o zasadę pełnej absorpcji w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności;
2. zasądzenie kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym według norm przypisanych.

Apelację złożył również skazany osobiście i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k.;
2. rażąco niewspółmierność kary łącznej poprzez wymienienie jej na zasadzie asperacji w wysokości 7 lat na skutek niedostatecznego uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, podczas gdy ścisły związek przedmiotowy pomiędzy czynami, których dotyczy kara łączna oraz istnienie pozytywnej prognozy kryminologiczno – społecznej uzasadniają przekonanie, że zasadne jest i współmierne jest wymierzenie skazanemu kary łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wskazać należy, iż wyżej wymieniony wyrok łączny jest niekorzystny dla skazanego, ponieważ przed orzeczeniem wyroku łącznego skazany miał do odbycia (z sumy wyroków łącznych) 5 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności;
3. że wyrok łączny orzekł niewłaściwy Sąd, gdyż ostatni wyrok skazujący wydał Sąd Rejonowy w Wejherowie IX Zamiejscowy Wydział Karny w P. w dniu 16 listopada 2016 r. w sprawie IX K 436/16 wyrok uprawomocnił się 24 listopada 2016 r.

W oparciu o powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji, tj. Sądowi Rejonowemu w (...)
- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje były zasadne w zakresie podniesionych zarzutów rażącej niewspółmierności kary jak i nieuwzględnienia przy wydawaniu wyroku łącznego wyroku Sądu Rejonowego w Wejherowie w sprawie IX K 436/16, jednakże w zaskarżonym wyroku niezbędna była dalej idąca zmiana o której poniżej.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do zasygnalizowanej przez obrońcę, a także samego skazanego, kwestii obrazę art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. należy zauważyć, iż rację mają skarżący twierdząc, że w myśl przepisu art. 569 § 1 k.p.k. właściwym do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w I instancji orzekający kary podlegające łączeniu, a przepis art. 35 § 1 k.p.k. obliguje sąd do badania z urzędu swej właściwości na każdym etapie postępowania. Analizując akta przedmiotowej sprawy, Sąd Okręgowy stwierdził jednak, że po skierowaniu do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze wniosku o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego S. D., Sąd ten zażądał aktualnej karty karnej tego skazanego i z dokumentu tego bezspornie wynikało, że ostatnim wyrokiem podlegającym łączeniu w wyroku łącznym był wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 22 czerwca 2016 r. (k. 49, k. 64), a zatem w tym czasie, tj. w czasie badania właściwości Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze dysponował wiedzą, iż jest właściwym do wydania wyroku łącznego. Nawet jednak gdyby na rozprawie głównej Sąd ten stwierdził, że właściwym jest do wydania wyroku Sąd Rejonowy w Wejherowie mógł przekazać temu Sądowi sprawę jedynie w warunkach art. 35 § 2 k.p.k.

Po wydaniu wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w sprawie II K 880/16, Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w postępowaniu odwoławczym uzyskał potwierdzenie zarzutów apelacji, że przed wydaniem wyroku Sądu I Instancji S. D. został skazany przez Sąd Rejonowy w Wejherowie w wyżej wymienionej sprawie (k. 139). Gdyby nawet jednak przyjąć, że przedmiotowy wyrok wydał Sąd niewłaściwy miejscowo, to zdaniem Sądu Okręgowego brak jest podstaw do przyjęcia, że obraza tego przepisu miała wpływ na treść orzeczenia, a w każdym zaś razie nie wykazali tego apelujący. Przepis art. 438 pkt 3 k.p.k. zobowiązuje apelujących do wykazania wpływu naruszenia prawa karnego procesowego na treść orzeczenia, a w tym konkretnym przypadku żadna ze stron procesowych nie przedstawiła argumentacji w tym zakresie. Fakt, iż Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze nie uwzględnił w wyroku łącznym wyroku Sądu Rejonowego w Wejherowie w sprawie IX K 436/16, nie stał na przeszkodzie dokonania zmiany tego wyroku przez Sąd II instancji, w szczególności w sytuacji gdy zmiana ta nie byłaby na niekorzyść skazanego. Dodać należy, że zasada rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki również przemawiała za takim rozstrzygnięciem.

Wskazać dalej należy na oczywisty błąd Sądu I Instancji będący źródłem zarzutu skazanego, iż suma kar do wykonania przed wydaniem wyroku łącznego była znacznie niższa niż kara 7 lat pozbawienia wolności orzeczona w zaskarżonym wyroku. Zaznaczyć w tym miejscu wypada, iż zgodnie z art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są kary podlegające wykonaniu. Sąd Odwoławczy zauważa, że wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubinie z 6 października 2015 r. w sprawie II K 1003/15 skazanemu została wymierzona kara łączna w wymiarze 2 (dwóch) lat i 2 (miesiące), i tylko ta kara podlegała wykonaniu. Uchybieniem Sądu I instancji było niezgodne z rzeczywistością odczytanie treści tego wyroku. Sąd ten w pisemnym uzasadnieniu wyroku stwierdził, „...iż dostrzegł że wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubinie w sprawie II K 1003/15 orzeczono wobec S. D. dwie kary łączne w których tylko jedna (tj. 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności) została wprowadzona do wykonania. Sąd poinformował o tym fakcie Sąd Rejonowy w Lubinie „...” (strona 4 uzasadnienia k. 95 odwrót akt). Tymczasem uważna analiza wyżej wymienionego wyroku z dnia 06.10.2015 r. (k. 206 odwrót akt II K 1003/15 Sądu Rejonowego w Lubinie) wskazuje jednoznacznie, że karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z pkt. I wyroku Sąd Rejonowy w Lubinie połączył z dwoma karami jednostkowymi pozbawienia wolności orzeczonymi przez Sądy Rejonowe: w Wałbrzychu w sprawie II K 251/14 i Jeleniej Górze w sprawie II K 807/14 i w pkt. II wyroku wymierzył karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Pomijając już czy takie rozstrzygnięcie jest prawidłowe (Sąd ten połączył m.in. nieprawomocną karę łączną z pkt. I wyroku). Wskazać należy, iż wyrok ten jest prawomocny i że łączeniu podlegała tylko jedna kara łączna 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Zmieniając zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy więc w pierwszej kolejności w punkcie 2 części wstępnej wyeliminował ustalenie, że w sprawie II K 1003/15 Sądu Rejonowego w Lubinie skazanemu wymierzono podlegającą połączeniu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z całą pewnością istniały formalne przesłanki do objęcia wyrokiem łącznym oprócz kar wskazanych w pkt I części dyspozytywnej wyroku również kary wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 listopada 2016 r. (sygn. akt IX K 436/16) w tym zakresie nastąpiła więc kolejna zmiana zaskarżonego wyroku.

Ustalając na nowo wymiar kary łącznej Sąd Okręgowy miał na względzie, że węzłem tej kary łącznej objąć należało kary pozbawienia wolności w sprawach: II K 1149/14 – kara łączna 3 lat pozbawienia wolności, II K 1003/15 – kara 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, II K 344/16 – kara 7 miesięcy pozbawienia wolności, IX K 436/16 – 7 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem wymiar kary łącznej pozbawienia wolności winien mieścić się w granicach od 3 lat pozbawienia wolności do 6 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Mając zatem na uwadze z jednej strony tożsamość kwalifikacji prawnej czynów objętych wyżej wymienionymi wyrokami, z drugiej zaś strony mając na względzie przeciętną opinię z zakładu karnego i negatywną opinię kryminologiczno – społeczną o skazanym, należało uznać za zasadne przyjęcie przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasady asperacji, tj. częściowej absorpcji. Wskazać bowiem należy, że kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości pozostających w realnym zbiegu przestępstw. Uwzględniając zatem okoliczności związane ze skazanym S. D. oraz popełnionymi przez niego

przestępstwami (niemal wszystkie czyny zakwalifikowane zostały z art. 286 § 1 k.k.), Sąd Okręgowy uznał za zasadne zastosowanie zasady częściowej absorpcji (asperacji) i wymierzył karę łączną w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności.

W świetle powyższego oczywistym jest, że nawet zastosowanie zasady pełnej kumulacji przy wymiarze kary łącznej nie pogorszyłyby sytuacji skazanego. Jakakolwiek absorpcja (choćby częściowa) prowadzi do poprawienia tej sytuacji i będzie orzeczeniem korzystnym dla skazanego. Dlatego też zmiana wyroku poprzez eliminację błędnego ustalenia Sądu I instancji w pkt 2 części wstępnej, połączenie pominiętej kary do tej pory niewykonanej, z uwzględnieniem zasady asperacji jest zmianą na korzyść skazanego.

Sąd Okręgowy już wyżej za właściwą dla kształtowania wymiaru kary łącznej dla S. D. uznał zasadę asperacji. Na tej zasadzie wymierzył więc karę łączną po uwzględnieniu także skazania wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 listopada 2016 r. (sygn. akt IX K 436/16). Przede wszystkim podobieństwo rodzajowe popełnionych przez skazanego czynów pozwalało na odstępstwo od zasady kumulacji kar. Z tego też względu, orzekając w granicach wyznaczonych przez art. 86 § 1 kk (od 3 lat do 6 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności), Sąd Okręgowy jako adekwatną uznał karę łączną zachowującą zbliżony dystans do obu granic, choć nieco bliższą granicy górnej z uwagi na większą liczbę kar podlegających łączeniu. Kara łączna nie może przecież stanowić premii płynącej z faktu popełnienia większej liczby przestępstw.

Zmieniając wyrok w sposób wyżej opisany Sąd Okręgowy w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 Ustawy – Prawo o Adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy skazanego z urzędu – adw. J. L. kwotę 177,12 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, w tym 33,12 zł podatku od towarów i usług.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. mając na uwadze sytuację materialną skazanego odbywającego obecnie karę pozbawienia wolności zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Andrzej Żuk Andrzej Tekieli Beata Chojnacka Kucharska